

Komentář k druhému čtení

Následující čtyři týdny budeme číst list Kolosanům. Zahajujeme hymnem, který obsahuje řadu zásadních konstatování – kým Ježíš je a jakou roli hraje v naší víře. Tento text lze přirovnat k vyznání víry prvních křesťanů.

Ježíš Kristus je věrný obraz neviditelného Boha, dříve zrozený než celé tvorstvo. V něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi, svět viditelný i neviditelný: ať už jsou to andělé při trůnu, ať jsou to panstva, ať jsou to knížata, ať jsou to mocnosti. Všecko je stvořeno skrze něho a pro něho. Kristus je dříve než všechno ostatní a všechno trvá v něm. A on je hlava těla, to je církve: on je počátek, prvorozený mezi vzkříšenými z mrtvých. Tak má ve všem prvenství. Bůh totiž rozhodl, aby se v něm usídlila veškerá plnost dokonalosti, a že skrze něho usmíří se sebou všecko tvorstvo jak na nebi, tak na zemi tím, že jeho krví prolitou na kříži zjedná pokoj. (Kol 1,15-20)

Evangelium

Jeden znalec Zákona povstal, aby přivedl Ježíše do úzkých, a zeptal se ho: „Mistře, co mám dělat, abych dostal věčný život?“ Ježíš mu řekl: „Co je psáno v Zákoně? Jak tam čteš?“ On odpověděl: „Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou silou i celou svou myslí a svého bližního jako sám sebe.“ Řekl mu: „Správně jsi odpověděl. To dělej a budeš žít.“ Ale on se chtěl ospravedlnit, a proto se Ježíše zeptal: „A kdo je můj bližní?“ Ježíš se ujal slova a řekl: „Jeden člověk sestupoval z Jeruzaléma do Jericha a octl se mezi lupiči. Ti ho o všechno obrali, zbili, nechali napolo mrtvého a odešli. Náhodou šel tou cestou nějaký kněz; viděl ho, ale vyhnul se mu. Stejně i jeden levita přišel k tomu místu; viděl ho, ale vyhnul se mu. Ale jeden Samaritán přišel na své cestě k němu, viděl ho a bylo mu ho líto. Přistoupil k němu, nalil mu do ran oleje a vína, obvázal je, vysadil ho na svého soumara, dopravil do hostince a staral se o něho. Druhého dne vytáhl dva denáry a dal je hostinskému se slovy: ‘Starej se o něho, a co vynaložíš navíc, já ti doplatím, až se budu vracet.’ Co myslíš, kdo z těch tří se zachoval jako bližní k tomu, který se octl mezi lupiči?“ On odpověděl: „Ten, kdo mu prokázal milosrdenství.“ A Ježíš mu řekl: „Jdi a stejně jednej i ty!“ (Lk 10,25-37)

K zamyšlení

Je strhující slyšet, jak Ježíš využije pokus znalce Zákona Pána zaskočít. Kristus nepřestal mít na paměti, že reaguje na otázku: „Co mám dělat, abych dostal věčný život?“, kterou znalec Zákona doplnil příkazem: „Miluj svého bližního jako sám sebe.“ Zvláštní je, že Pán

na konci podobenství položí otázku: „Kdo jednal jako bližní?“ nikoli: „Je raněný náš bližní?“ Bližním je označen ten, kdo jedná! „Můj bližní“ je především ten, kdo nabízí své srdce a to bez rozdílu, zda je „jiný“, „cizí“, „divný“. Ježíš nejprve nechal posluchače prožít si zoufalou situaci raněného, aby pochopili, jak zásadní je, aby mu nějaký bližní pomohl. Milovat bližního znamená především přijmout nabízenou lásku, i když dotýčný nezapadá do našich představ, stylu a znalostí. Ježíš na konci dialogu říká: „Jdi a jednej také tak“ a nechá otevřené, že to platí pro zraněného, který zakusil lásku Samaritána, i na Samaritána, který jedná.

MODLITBA

Požehnej, Pane můj, mé snaze přímé,

víc než být potěšen, chci těšit jiné,

víc než být pochopen, druhé chci chápat,

víc než být milován, chci lásku dávat.

MYŠLENKY PRO ŽIVOT

- Zatímco viditelná církev se utábořila, ta neviditelná je stále na cestě.
- Nejvíc se andělé nasmějí, když vidí, jak si člověk připíná křídla.
- Hlavou zeď neprorazíš, ale můžeš ji přemístit vírou.

VÁCLAV

Č. 16. (2019)

14.7. 2019

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2,
410 02 Lovosice
webové stránky:
farnostlovosice.cz

15. neděle v mezidobí

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY:

LOVOSICE Ne - v 9.00
Út - v 17.30
St - v 17.30
Čt - v 7.30
Pá - v 16.30
DD MILEŠOV Pá - v 9.15

Modlitební skupina - Út v 16.30

St 17.7. od 15.00 setkání na faře se sestrami z Olomouce - dozvíme se o díle Služebníků Ježíšova Velekněžského Srdce, v 17.00 v kostele - adorace Nejsvětější Svátosti, v 17.30 mše sv.

INTENCE MŠÍ SV.

Ne 14.7. 2019 v 9.00 za † bratra Jindřicha a za jeho živou a †† rodinu

Medvědice v 11.00 za farníky

Út 16.7. 2019 za † Stanislava a †† rodiče

Čt 18.7. 2019 na dobrý úmysl

Pá 19.7. 2019 na dobrý úmysl

Ne 21.7. 2019 v 9.00

Radostice u kaple v 11.00 poutní mše sv. ke cti sv. Jakuba apoštola (v kostele v Sulejovicích se toho dne nekoná)

Sbírka ze 7.7.: 3.220,- Kč. Děkujeme

Děkuji za úklid a výzdobu našich kostelů.

„YOUCAT“

(Katechismus Katolické Církve v otázkách a odpovědích)

322. Co je důležitější – společnost nebo jednotlivec?

Před Bohem stojí každý člověk v první řadě jako samostatná osoba, teprve pak jako člen společnosti.

Společnost nemůže být nikdy důležitější nežli jednotlivec. Člověk jako osoba nesmí být nikdy zneužíván jako pouhý prostředek k dosažení společného cíle. Přesto jsou společenské instituce jako stát a rodina nezbytné a zcela odpovídají přirozenosti člověka.

NĚKTERÉ PAMÁTKY V TÝDNU

14. července – nez. pam. bl. Hroznaty, mučedníka

SPRAVEDLNOST ČESKÉHO RYTÍŘE

Pocházel z velmi významného rodu, který vlastnil rozsáhlé majetky v severozápadních Čechách. Podle historických pramenů uložených v tepelském klášteře se narodil kolem roku 1160, někteří životopisci však udávají dobu o 10 let později a jako místo narození Hroznětín. Jeho životopis byl prý sepsán až 40 let po jeho smrti, proto i některé pochybnosti z nedostatečně doložených informací.

Matkou byl veden k Mariánské účtě s připomínáním její ochrany. Tu prý viděla i ve chvíli, když Vojslavě za jízdy v otevřeném kočáře vypadl z náručí a neutrpěl úhony.

Za nejvýznamnější je uváděna jeho záchrana z řeky Visly. Poté co se jeho sestra Vojslava provdala za purkrabího Krakova Otu, část svého dětství prožil v Polsku. Tam také jako chlapec spadl do Visly. V řece prý nad svou hlavou uviděl ruce překrásné paní. V legendě je řečeno, že to bylo ve tři odpoledne a zatím co se rybáři marně snažili v řece chlapce najít, přiběhla Vojslava se zdatným plavcem. Ten prý až k večeru vytáhl Hroznatu ze dna za vlasy v přesvědčení, že musí být mrtvý. On však otevřel oči. Po vytažení z řeky učinil slib, že své ochránitelce prokáže zvláštní službu.

Po návratu do Čech se Hroznata vzdělával na úrovni bohatých a vynikal ve ctivosti i vážnosti. Vstoupil také do služeb u dvora. Knižetem-biskupem Jindřichem Břetislavem a Přemyslem (i za jeho kralování) byl osloven jako přítel. Poddanými a chudými byl milován pro svou vlídnost i štedrost k potřebným. V dospělosti se oženil, po otci měl značný majetek na Perucku a na plzeňsku to prý bylo zas věno manželky či snad i odměna za službu u dvora. Viditelné a vrchovaté štěstí jakoby skončilo. Syn, který se mu narodil, brzy zemřel a po něm i žena. Byl to otřes jeho nadějí.

Hroznata se pak obrátil k nadějím nadpozemským. Jako pravý zbožný rytíř se rozhodl dát do služby Bohu. Tehdy, asi kolem roku 1190 se v Čechách dozvěděli, že se někteří rodáci vyznamenali ve třetí křížové výpravě vedené Děpoldem. Hroznata si vzpomněl na slib z chlapeckých let a na výpravu se vydal také. Předpokládá se, že se jednalo o zarazení dlíhého tažení vedeného Leopoldem Rakouským. Přes zimu 1190-91 v Zadaru Hroznata poznal jak nepřipravené je vojsko a jak prvotní nadšení mnohých vůdců mizí v osobních a ziskuchtivých sporech. Po nedobrych zkušenostech se on jako i někteří jiní znechucen a s lítostí odvrátil od výpravy, s níž směřoval ke Svaté zemi. Výprava ztroskotala u Akkonu, kterého sice dobyla, ale nakazila se morovou epidemií.

Hroznata ve zdraví dorazil do Říma za staříčkým papežem Celestinem III., který po vyslechnutí našeho rytíře mu zřejmě jeho slib změnil na jiný dobrý skutek. Hroznata po návratu do vlasti, roku 1193, kdy nastoupil Jindřich Břetislav i jako vévoda, založil v Teplé klášter ke cti Matky Boží P. Marie. Místo zvolil Hroznata nedaleko svého západočeského hradu s rozhodnutím předat ho po vybavení premonstrátům. Po třech letech budování byl klášter obsazen 12ti řeholníky ze Strahova i s opatem.

Zřejmě chtěl Hroznata uskutečnit i původní záměr služby v křížovém tažení, neboť když v prosinci 1195 se dojednávala další křížová výprava, nezůstal

pozadu. Nakonec před odchodem napsal závět', v níž zejména Teplou s veškerým příslušenstvím věnoval řeholním bratřím, kteří v ní budou složit Bohu a Panně Marii. Se svou bojovou družinou dorazil k Římu na začátku srpna 1197. Papež Celestin III. vyhověl jeho prosbám a opatu v Teplé udělil právo k nošení mitry a berly, které tehdy nebylo běžné a Teplou vzal pod papežskou ochranu. V Apulii se pak Hroznata zařadil do křížáckého vojska 32letého císaře Jindřicha, ale vzápětí pro Jindřichovu náhlu smrt z výpravy sešlo. Jinde se uvádí jako důvod návratu zpráva o smrti Jindřicha Břetislava s následnými obavami z občanské války kvůli předpokládaným změnám na trůnu. A k návratu snad do třetice mělo přispět vypuknutí moru v křížáckých korábech. Zpáteční cestu konal Hroznata zase přes Řím, kde slíbil postavit další klášter, který vystavěl v Chotěšově pro ženy.

Po velkém zvažování, vzhledem k pocitu odpovědnosti za stav klášterů, zejména jejich ochrany, se Hroznata odhodlal jít cestou k řeholní dokonalosti. Ještě v roce 1202 navštívil papeže, kterým byl Innocenc III. Vypověděl mu celý příběh svého života, prý i s trojí záchranou od P. Marii a dosáhl obnovy papežské ochrany Teplé. Byl ujistěn o právoplatné záměně slibů i o vyšší hodnotě ustavičného slibu, který se chystal v řádu složit. Pak se nechal obléci do premonstrátského oděvu. Noviciát začal v Římě a řeholní sliby pravděpodobně složil až v Teplé.

Po návratu jako řeholník navštívil krále Přemysla Otakara I. a uspořádal majetkové poměry. V Tepelském klášteře chtěl patřit mezi nejposlednější bratry. Tam vše řídil opat Jan, který se rozhodl vložit vnější záležitosti kláštera na Hroznata a ten se podrobil. Jako správce byl nazýváván probštem, i když nešlo o hodnost získanou svěcením. Potvrzením řádového majetku, vydaném papežem r. 1203, se snažil čelit libovůli lakotných sousedů. Přesto klášter trpěl nájezdy. U krále dalším krokem vymohl, že obyvatelé Teplé nepodléhali župním úřadům, ale zemskému soudu v Praze a také to, že daně nemusely jít do královské komory, ale vše náleželo klášteru. V roce 1217 vznikly rozepře s biskupem Ondřejem, který neoprávněně žádal desátky, jenž jeho předchůdce Daniel natrvalo prominul. Došlo na klatbu nad Janem a papežem Honoriem III. byl Hroznata vybrán za rozhodčího. I když byl Jan osvozen, z neznámých příčin pak Hroznata pronásledoval a činil mu příkoří, které ten snašel s trpělivostí a oddaností až se vše po návštěvě v Chotěšově uklidnilo.

V té době však už v duši cítil předtuchu blízké smrti. Před cestou na klášterní statek v Hroznětíně, 4.5. 1217, přijal svatě svátosti, jakoby šlo o poslední přijetí, a opatovo požehnání. Při loučení s bratry prosil o modlitbu.

Podle snad nejstarších životopisů byl sledován někým, koho si znepřátelil tím, že muzně bránil majetek klášterů. Jím byl zajat, odvečen do Německa a tam týrán, mimo jiné hladem a žízni s nadějí na zaplacení výkupného. Protiprávní útoky na církevní majetek byly považovány za zločin proti Bohu. Hroznata byl obhájcem práv a byl uznán jako mučedník pro spravedlnost. Byl by jím jak v případě šlechtických sporů o majetek, který pro klášter hájil i podle odlišné verze o loupeživých rytířích. Místem jeho věznění a smrti hladem je Kynšperk na hranicích Chebska. V jeho okolí se však vyskytují dva hrady a prý by mohlo jít i o Kunžvart, kde se dokonce ukazovalo i domnělé Hroznatovo vězení. Premonstráti a příbuzní se o něm dozvěděli až od uprchlého vězně a výkupné bylo dodáno pozdě. Někde se ale uvádí, že Hroznata nespravedlivě výkupné nechtěl dovolit zaplatit a raději přijal mučednickou smrt ve vězení.

Hroznatovo tělo bylo uloženo v dřevěné a kamenné rakvi před hlavním oltářem v Teplé. V Teplé i v Chotěšově se 14. červencem již ve XIV. století slavil jako zasvěcený svátek Hroznaty. Při nových zásadách pro svatořečení v r. 1634 se na něj nevztahoval zákaz kultu, ale výjimka pro trvání delší sta let. Přesto se tepelští opati pustili v XVII. stol. do beatifikačního procesu podle přísných pravidel, který nebyl úspěšný. Chyba byla, že vše nešlo přes diecézního biskupa a při druhé cestě vše ztroskotalo na prohlášení pražského vikáře, který prohlásil podklady za nedostatečné. K oficiálnímu blahřečení tedy došlo až 16.9. 1897 papežem Lvem XIII. s uznáním za mučedníka. Po vzniku plzeňské diecéze v roce 1993 byl blahoslavený Hroznata papežem

Janem Pavlem II. ustanoven jejím patronem a při diecézní pouti do kláštera v Teplé, dne 11. 9. 2004, plzeňský biskup František Radkovský oficiálně zahájil diecézní proces jeho svatořečení.

15. července – pam. sv. **Bonaventura**

16. července – nez. pam. **Panny Marie Karmelské**

17. července – nez. pam. sv. **Hyacinta a bl. Česlava**

20. července – nez. pam. sv. **Apolináře**

21. července – 16. neděle v mezidobí

Gaudete et exsultate

Apoštolská exhortace

O povolání ke svatosti v současném světě

117. Neprospívá nám shlížet shůry dolů, brát na sebe roli nelítostných soudců, považovat druhé za nehodné a neustále poučovat. To je subtilní forma násilí. (Existuje mnoho forem šikanování, které, ačkoli se tváří elegantně, uctivě, ba dokonce velice duchovně, způsobují veliké škody sebeúctě druhých.) Svatý Jan od Kříže navrholo něco jiného: „Vzdýcky se raději nech poučovat ode všech, než abys sám chtěl poučovat třeba i jen toho, kdo je nejmenší ze všech“ (Výstrahy, 13). A dodával radu na zahánění démona: „Těš se z dobra jiných jako ze svého vlastního a chtěj, aby ve všech věcech dostávali přednost před tebou, a to vše s upřímným srdcem a daleko zaženeš ďábla a budeš mít radost v srdci. A tohle se snaž uplatňovat ještě víc u těch, kdo ti jsou nejméně milí; a věz, že nebudeš-li to takhle provádět, nedospěješ k opravdové lásce k bližnímu ani v ní nepokročíš“ (tamt.).

118. Pokora může v srdci zapustit kořeny jediné skrze ponížení. Bez něho není pokory ani svatosti. Jestliže nejsi s to snést a obětovat nějaké to ponížení, nejsi pokorný a nejsi na cestě ke svatosti. Svatost, kterou Bůh dává své církvi, přichází skrze ponížení Jeho Syna. Toto je cesta. Ponížení tě vede k připodobnění Kristu, je nevyhnutelnou součástí následování Krista: „Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho slépečích“ (1 Petr 2,21). On ukazuje pokoru Otce, který se poníží, aby putoval se svým lidem, snášel jeho nevěrmu a reptání. Z tohoto důvodu měli apoštolové po svém ponížení „radost, že směli pro Ježíšovo jméno trpět příkoří“ (Sk 5,41).

119. Nemám na mysli jenom násilné situace mučednictví, ale také každodenní ponižování, které někteří snášejí kvůli zachování své rodiny, anebo když o sobě nechtějí mluvit a raději chválí druhé, než aby vyvyšovali sebe, vybírají si méně brilantní zaměstnání a někdy dokonce rádi přijímají nespravedlnost, aby ji obětovali Pánu: „Když děláte dobře, a přesto musíte trpět, je to milé Bohu“ (1 Petr 2,20). Neznamená to chodit se svěšenou hlavou, být málomluvný a stranit se společnosti. Někdy právě ten, kdo je svobodný od sobectví, může laskavě diskutovat, dovolávat se spravedlnosti nebo bránit slabé před mocnými, i když to bude mít negativní dopad na jeho image.

120. Neříkám, že ponížení je příjemné, protože to by byl masochismus, ale že jde o cestu napodobování Ježíše a růstu ve sjednocení s Ním. To je nesrozumitelné na přirozené rovině a svět takovou nabídku zesměšňuje. Je to milost, o kterou musíme úpěnlivě prosit: „Pane, až přijdou ponížení, pomoz mi pocítit, že jdu za tebou a jsem na tvé cestě.“

121. Tento postoj předpokládá srdce zklidněné Kristem, svobodné od jakékoli agresivity, jež plyne z příliš velkého já. Toto zklidnění způsobené milostí nám umožňuje uchovávat vnitřní jistotu a odolávat, vytrvat v dobrém „i kdybych šel temnotou rokle“ (Žl 23,4) anebo „když se proti mně utáboří vojsko“ (Žl 27,3). Upevnění v Pánu, Skále, můžeme zpívat: „Usínám klidně, sotva si lehnu, vždyť ty sám, Hospodine, dáváš mi přebývat v bezpečí“ (Žl 4,9). V posledku je Kristus „naš pokoj“ (Ef 2,14) a „uvědl naše kroky na cestu pokoje“ (Lk 1,79). On sdělil svatě Faustíně, že „lidstvo nenalezne pokoj, dokud se neobráti s důvěrou k mému milosrdenství“ (Deníček. Boží milosrdenství v duši, 300; KN 2001, str. 165). Nepodleháme tedy pokušení hledat vnitřní jistotu v úspěších, prázdných potěšeních, v ovládnání druhých nebo společenském vřelasu: „Pokoj vám dávám“, ale „ne ten, který dává svět“ (Jan 14,27). (pokračování příště)